

Indslag til generalforsamlingen 2020

Dette er på mange måder en lidt anderledes generalforsamling, end vi er vant til.

Generalforsamlingen plejer jo at være om foråret og minder os om, at sommeren er på vej, nu er vi pludselig i august og den kan minde os om, at efteråret er på vej.

Vi plejer at ønske os, at en masse dukker op til generalforsamlingen, og vi plejer at opfordre til det, men I år har vi følt os nødsaget til at være lidt mere tavse omkring det, for kan man opfordre til at samles – godt nok med coronaretningslinjer - i disse coronatider?

Så generalforsamlingen er ikke, ligesom den plejer, og på den måde afspejler den også et skoleår, som ikke helt har været, som det plejer. Det startede godt nok helt normalt, men da vi nåede marts måned, var meget forandret.

For en del år siden, var der en dreng i 0. klasse, der spurgte mig, da jeg havde dem til fortælling, om det ikke var rigtigt, at det var mig, der var skoleleder. Det måtte jeg jo give ham ret i. "Ha" sagde han så, "så er der en dreng i 7. klasse, der lyver, for han siger, du er hans mor." Her måtte jeg forklare, at det faktisk ikke var helt løgn, da jeg faktisk, ud over at være skoleleder, også var mor og rigtig nok havde en søn, der gik i 7. klasse dengang. Der gik lidt tid før, at det blev godtaget, at jeg rent faktisk også var noget andet end skoleleder. Det kan være svært for de yngste børn at forstå, at vi også har et liv ved siden af, og at jeg fx er nogens kone, mor og tilmed nogens datter. Og det sjove er også, at man jo agerer og reagerer lidt forskelligt, alt efter hvilken rolle man optræder i. Jeg kom til at tænke lidt på dette i forbindelse med, at jeg skulle skrive dette års indlæg til generalforsamlingen, hvor jeg spekulerede på, hvor meget corona skulle fylde i beretningen, og jeg tænkte, at coronaen nok var umuligt at komme udenom, men jeg blev også i tvivl, om det var det rigtige at gøre, for ville folk nu rejse sig og gå, fordi de ikke kunne magte at høre mere om corona? Jeg drog dog den konklusion, at I er godt opdraget og nok vil blive siddende og måske også høfligt kigge på mig, og i det mindste se ud til at lytte, også selvom jeg nævner ordet corona. Nogle af jer tænker måske: "Ej hvordan kan hun overhovedet tænke det om os, at vi kunne finde på at gå", og det skal jeg sige, det hedder selverkendelse. Jeg er ikke stolt af at sige det, men selvom jeg nærmer mig 50 år, så har jeg i min rolle som datter være meget umoden og ikke mindst stædig.

Min meget søde mor, som er gået på pension efter mange år i skoleverdenen, fodrer mig tit med artikler, som hun synes, jeg burde læse. Artiklerne handler sjovt nok om skoler og pædagogik. I maj måned hvor jeg besøgte hende, kom hun med en artikel, der handlede om alt det gode, som coronaen havde gjort ved skolerne. Jeg indrømmer gerne, at det var barnligt, men jeg sagde: "Den læser jeg ikke. Jeg er ved at kaste op over det. Coronaen har ikke gjort noget som helst godt for skolerne!" Hun prøvede med sine bedste pædagogiske overtalelsesevner at overbevise mig med nogle af de gode synspunkter, der var i artiklen, men jeg var meget stæjl, og jeg lod artiklen blive ved hende. Hun prøvede dog ved en senere lejlighed at tage den med hjem til mig, for jeg havde jo glemt den, som hun sagde, men Tine 4 eller snarere 49 år, bad hende om at tage den med hjem igen. Enormt barnligt og enormt stædigt – jeg indrømmer det gerne, men jeg var fyldt op af corona, og de mange retningslinjer, som hele tiden blev lavet om, og det reagerede barnet i mig så på. Men dette er forklaringen på, hvorfor jeg spurgte mig selv, om det ikke er lidt farligt at snakke corona på generalforsamlingen for tænkt, hvis I er lige så umodne som mig. Men jeg satser på, at I sidder her i rollen som fornuftige forældre, og ikke som en stædig datter, så I bliver nok siddende – håber jeg. For nu er I advaret ordet corona kommer til at optræde 24 gange. Jer, der ikke gider hører beretningen, kan jo selv tælle efter. Bare som en hjælp, jeg har sagt det 10 gange indtil videre

Og nu satser jeg på, at I ikke sladrer til min mor, fordi jeg vil jo helst ikke give hende ret, så jeg tør godt indrømme, at coronaen da har gjort noget godt, måske ikke på samme måde, som artiklen hævder i fig. min mor- jeg har jo ikke læst den - men coronaen har i hvert fald været med til at tydeliggøre, hvorfor vores værdier på Nr. Lyndelse Friskole faktisk er enormt grundlæggende og vigtige, for coronaen har i den grad betydet, at vi

har været tvunget til at skulle drive skole, hvor vi har måtte gøre ting, der direkte gik imod vores værdigrundlag, og det har faktisk været noget af en øjenåbner.

Nogle gange når jeg har undervist i dansk, har vi skrevet ud fra et tankeeksperiment: Hvad nu hvis... Det kan i sig selv være rigtig svært, for selvom man gør sit bedste for at forestille sig det, kan det være rigtig svært og uvirkeligt, men med coronaen gik meget fra at være et tankeeksperiment til at blive til virkelighed, fx hvad nu hvis al kontakt kun skal foregå gennem en skærm?

Under den første fase i nedlukningen fik vi, dvs elever, lærere og forældre en smagsprøve på, hvad en verden uden daglig fysisk kontakt med hinanden, betyder. Pludselig skulle vi nemlig undvære al fysisk kontakt, der lå udenfor den nærmeste familie. Set ud fra de beskeder vi modtog fra eleverne, så savnede de hinanden. Ja de nåede så langt, at de indrømmede, at de også savnede lærerne, de ansatte, ja de savnede skolen.

Vi fik efter kort tid den online undervisning op at køre- vi kom alle på Zoom, og det var selvfølgelig rigtig rart, at man kunne snakke med hinanden, og at man kunne se hinanden igen, men samtidig blev det også tydeligt, at skolen er så meget mere end undervisning, for da vi først havde lært zoom at kende, så kunne undervisningen godt fungere, men meget andet manglede. Under hele zoom-perioden mistede vi lærere lidt følingen med vores elever. Vi kunne nemlig ikke mærke dem. Det kan man nemlig ikke igennem en skærm. Vi lærere kunne ikke fornemme de små ting, som oftest giver os et lille praj om, hvordan vores elever går rundt og har det. Og det gjorde også noget, at vi rent fysisk ikke var i samme rum, men at eleverne var i deres eget hjem. Det var tydeligt, at der foregik noget omkring dem udenfor skærbilledet, selvfølgelig gjorde der det, men vi vidste ikke hvad, for det var kun deres ansigt på en skærm, vi så. Vi manglede det fælles rum. Når vi alle sammen er samlet i et klasserum, så oplever vi noget sammen og samtidig. Vi er alle en del af det. Vi ser det samme, vi hører det samme. Vi oplever det ikke nødvendigvis på samme måde – men vi oplever det i et fællesskab, og det manglede i zoomperioden. Så vi lærte, at kontakten via skærm er bedre end ingen kontakt, men den kan ikke erstatte den fysiske kontakt.

Og lad os blive ved fællesskabet. Da vi endelig fik lov til at få alle vores børn tilbage i skolen igen, så nød vi det, men det var også svært. For hvor vi har været vant til at opbygge fællesskaber på tværs af alder, så opløste vi jo nærmest fællesskaberne. Vi måtte gang på gang sige: "Hold afstand." "Nej du må kun lege med en fra din egen klasse" og før det da måtte de kun lege med nogle enkelte stykker fra egen klasse. Det strider så meget imod alt, hvad vi står for og den måde, vi driver skole på. Vi er vant til at være sammen, og vant til at være tæt sammen på kryds og på tværs. Vi plejer at dyrke dette fællesskab.

Vi er som voksne vant til at skulle give og modtage mange knus i løbet af en skoledag. Vi har måtte reducere det til kun at give det, hvis et barn var ked af det. Så det lille kram, som kan hjælpe en elev videre til at få en god dag og føle sig set, det blev sat på pause. Og det gør noget ved os alle – store som små.

At vi endnu ikke må samles i salen alle sammen og holde morgensang, gør også rigtig meget ved os. Jeg har altid vidst, det var vigtigt og en god start på dagen, men coronaen har også gjort mig bevidst om værdien af at kunne se rigtig mange børn i øjnene hver morgen. Jeg nåede at mærke dem, jeg nåede at modtage et smil og give et igen. Vi fik fælles beskeder, så alle havde en føling med skolen og hinanden. Vi vidste hvem der havde fødselsdag, vi vidste hvem der skulle på tur, vi var fælles om oplevelserne også selvom de ikke lige handlede om en selv, men det handlede om os, da vi jo er en del af fællesskabet. Den følelse er ikke nem at få frem, nu hvor vi skal undvære morgensang. Vi har som lærere og pædagoger følingen med vores egne klasser, men vi mangler lidt følingen med det fælles og med de øvrige. Og også jer forældre har efterlyst det at komme til morgensang og det at komme på skolen. Det er rigtig svært at føle sig som en del af skolen - som en del af fællesskabet, når man bliver forvist til en parkeringsplads. Også her går jeg imod skolens principper. Jeg plejer at sige, at når man melder sit barn ind i skolen, så melder man hele familien ind, man bliver en del af skolen. Og ja I er en del af skolen, men det må være svært, når man samtidig får at vide, "at man skal holde sig væk"

I april startede 21 nye elever på skolen i vores Forårs-SFO, og i løbet af maj og juni har der også været elevtilgang i flere af vores andre klasser. Det er rigtig mange nye forældre, der endnu ikke har oplevet skolens værdier, og som ikke har oplevet, hvordan vi praktiserer dem i hverdagen. De har rent faktisk endnu ikke fået lov til at mærke denne del af skolen, som er den allervigtigste.

Men et sted, hvor vi faktisk har mærket fællesskabet mere tydeligt, end vi plejer, var under nedlukningen, hvor man tydeligt kunne mærke jer forældres opbakning til de ansatte. Hvor var det fantastisk med alle de positive tilkendegivelser, og hvor var det vigtigt. For som alle ved, og som mange også oplevede på deres egen arbejdsplads, så skete der en masse forandringer, der krævede ekstra energi. Hos os krævede nedlukningen og den nye måde at drive skole på, rigtig mange kræfter, energi og ekstra arbejde. Det var hårdt, og vi kunne næste ikke vente med at få alle vores børn tilbage igen. Så som et par piger fra nuværende 8. klasse sagde sidste år, da de ældste elever endnu ikke havde fået lov til at komme på skolen: "Vi vil bare gerne have lov til at komme hjem", og det var de ikke ene om, for vi ansatte havde det på samme måde – Kommer I ikke snart hjem? Og vi oplevede med alle de positive tilkendegivelser, at I stod bag os, I var der, så her mærkede man virkelig fællesskabet meget tydeligt.

Så coronaen, hvis vi husker på, hvordan det har været, kan forhåbentlig også i fremtiden minde os om at værdsætte de små ting i vores skolehverdag, som vi ikke nødvendigvis tillagde så stor en værdi førhen. Husker vi det efterfølgende, så føler man måske pludselig ikke bare, at ens indsats til arbejdslørdagen er en gave til skolen, men at det pludselig bliver en gave at få lov til at komme til arbejdslørdag 😊

Corona blev også en anden form øjenåbner for vores elever og os. Det blev klart for os, at vores elever tænker, at ting skal give mening, og hvis ikke de giver mening, så spørger de, indtil de får et brugbart svar, men under coronaen hørte vi ansatte os selv sige: "Jeg kan godt forstå, du ikke synes, det giver mening, men sådan er det altså bare". Vi er vant til at give vores børn mulighed for at spørge ind, og vi er vant til at give forklaringer, som de kan bruge, for der plejer jo at være en forklaring på det, vi gør, men i disse tider, så kommer vi også af og til til kort, for vi kan ikke altid give dem det fornuftige svar, som de efterspørger.

Personligt oplevede jeg også, da vi endelig fik lov at komme tilbage igen, hvor meget kontakten med jer forældre betyder i hverdagen. Jeg fandt mig pludselig tit i skolegården eller på parkeringspladsen, når I kom for at hente børn, fordi jeg manglede og savnede den kontakt, som man jo også har med jer forældre, når I lige stak hovedet ind på kontoret eller lige tog en lille snak med en efter morgensang. Det betyder noget, og pludselig da kontakten ikke var der, fandt man ud af, hvor meget det betyder, og hvor meget man savner det, men også hvor meget energi, der er i en god samtale

I de eksempler som jeg har nævnt, så handler det jo meget om, at coronaen har vist os, hvad en skole uden vores grundlæggende værdier, kan blive for en skole – og det har været et skræmmebillede. Jeg tænker, som jeg også tidligere har været lidt inde på, at nogle af de ting, som har været en selvfølgelig, pludselig har fået mere værdi. Vi har fået øjnene op for, hvor stor en betydning, mange af de ting, vi går og gør i hverdagen, har, og når vi en gang, om forhåbentlig ikke alt for længe, atter må drive en skole, hvor fællesskabet er det helt centrale, så må det, som coronatiden lærte os, ikke glemmes, så skal vi fortsat huske at værdsætte fællesskabet og værne om det, for vi kan ikke længere tage fællesskabet for givet.

Så uden at jeg vil indrømme det, så havde min mor en lille smule ret – men også kun en lille smule. Og ikke mindst på en helt anden måde, end artiklen gav udtryk for.

Som jeg nævnte, så har det på mange måder været et anderledes skoleår, og ikke alt skyldes coronaen. Da Ina valgte at gå på efterløn til jul, fik skolen en ny sekretær, nemlig Liane. Og godt nok kender Liane til friskoleverdenen, da hendes egne børn går på friskole, men jobbet som skolesekretær var nyt, og tro mig, der er en meget lang liste over arbejdsopgaver, som en skolesekretær skal tage sig af, og hvor er det fantastisk at mærke, hvordan du, Liane, bare er gået til opgaven med krum hals, og også hvordan du håndterer alle de mange anderledes arbejdsopgaver, der kom under coronaen. Godt gået Liane.

Bestyrelsen har endnu en gang haft et travlt skoleår, hvor de har skullet yde noget ekstra og træffe mange beslutninger. En del af jer, har jo efterhånden lidt år på bagen- altså i bestyrelsen, men også I har måtte påtage jer helt nye opgaver i forbindelse med coronaen, for I stod pludselig i en position, hvor I skulle tage stilling til alle de forslag, som Lene og jeg havde lavet i forhold til genåbning af skolen. I folkeskolen er det jo kommunen, der beslutter om en skole er klar til at genåbne, men hos friskolerne ligger ansvaret hos bestyrelsen, og ligesom vi som ledelse ikke syntes, vi fik lang tid fra Ministeriets side til at udarbejde en masse planer, så fik I jo heller ikke lang tid til at sætte jer ind i det, så det har også været en presset periode for jer som bestyrelse, så tusind tak for jeres arbejdsindsats og ikke mindst i forbindelse med coronaen, hvor I har måtte yde mere end bare noget ekstra. Det har været guld værd. Og jeg håber, at I iblandt forældrene også mærker en anerkendelse for det store arbejde, som I yder for at skabe de bedste rammer for at drive skole.

Jeg nævnte tidligere, at det store coronamonster var ude efter vores fællesskab, men ud over opbakningen fra forældre, hvor vi mærkede fællesskabet, så er der også et andet sted, hvor vi også i høj grad har mærket fællesskabet. Nemlig blandt jer ansatte, og her tænker jeg på hvert enkelt af jer: Lærere, pædagoger, pedel, sekretær og viceleder. Jeg plejer ikke at pille vicelederen ud af flokken, men det har jeg valgt at gøre i år, fordi som viceleder må man bare erkende, at dette år har betydet rigtig rigtig meget ekstraarbejde og helt nye ledelsesopgaver. Jeg ved om nogen, hvor meget du har knoklet Lene, da vi jo har arbejdet sammen morgen middag, aften, weekender og ferie. Og I perioden hvor vi ikke måtte mødes fysisk, havde vi en meget tæt kontakt over telefon og mail. Tusind tak for det kæmpe store stykke arbejde du har gjort, Lene, uden din kæmpe arbejdsindsats var vi aldrig kommet i mål på det ledelsesmæssige plan.

At være pedel under en corona, er bestemt heller ikke nemt. Vi har alle hundset rundt med dig, Morten, og du har været vores redningsmand gang på gang: skaffet håndsprit, fremtryllet vaske, fået styr på rengøringen og de nye krav og meget mere. Tusind tak for det.

Til pædagogerne og til lærerne hver og en skal der også lyde en kæmpe tak. I har været unikke. Jeres arbejdsopgaver har været meget anderledes de sidste mange måneder. I har påtaget jer mange ekstraopgaver. I talte ikke ekstratimer, I løftede i flok. I rev ikke hovedet af ledelsen, selvom I nok havde lyst til det, når vi, dvs ledelsen, hele tiden kom med nye retningslinjer og restriktioner i takt med at de forskellige myndigheder lavede om på retningslinjerne. I måtte gang på gang lave om, være omstillingsparate, have overskud og overblik. I var frustrerede – forståelig nok – det var ledelsen også, men I bakkede op, og i mere end en forstand.

Og for alle jer ansatte så viste det sig også, at samtidig med at I selv havde ekstra meget at se til, så påskønnede I på flere måder jeres ledelse. Det skal I have tusind tak for. Det betød rigtig meget.

Samtidig med at vi som personale følte et fællesskab ved at løfte i flok, så blev vi også udfordret på vores fællesskab, for vi måtte jo heller ikke samles. Vi holdt ikke pauser sammen. Vi havde ikke hinanden at dele tingene med, som vi var vant til, så den kæmpe styrke, som der er i det personalemæssige sammenhold på stedet her, kom også på prøve – tilmed på det tidspunkt, hvor vi havde allermest brug for hinanden. Men med vilje og sammenhold kommer man langt. Det har I bevist.

Så kære ansatte tusind tak for alt det I har ydet – tak for jer. Jeg håber på alles vegne, at vi snart får endnu mere normale forhold, og vi har jo netop udvidet staben med nogle nye ansigter. Det tegner rigtig godt, synes jeg. Så også en varm velkomst til jer. Velkommen i fællesskabet.